

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. H.**
bytem
zastoupený advokátkou JUDr. Ivou Kremplovou
sídlem Botanická 785/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského náměstí 3, 601 67 Brno

za účasti: **Úřad Městské části Brno-Bystrc**
sídlem nám. 28. dubna 60, 635 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2017, č. j. MMB/0329518/2017, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0300133/2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2017, č. j. MMB/0329518/2017, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0300133/2017 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým výrokem I. zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Komise k projednávání přestupků při Městské části Brno – Bystrc (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 5. 2017, sp. zn. MMZL 102843/2016 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 27. 11. 2015 kolem 12:30 hod. v na ul. v bývalé sušárně panelového domu, sloužící jako kancelář Společenství vlastníků, po předchozí vzájemné slovní a fyzické potyčce a společném pádu na zem úmyslně fyzicky napadl poškozeného Ing. Z. Š. u (dále jen „poškozený“) tak, že ho na zemi škrtil, aniž by mu tím způsobil prokazatelnou újmu na zdraví, tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.500 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím pak nebylo vyhověno odvolací námitce žalobce o porušení zásady *in dubio pro reo* a existence množství procesních pochybení.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí v celém jeho rozsahu, přičemž žalobu odůvodnil tak, že spáchání skutku, o němž se vedla řízení před správními orgány, nebylo žalobci prokázáno.
5. Nejprve upozornil na rozpornost výpovědí svědků, a to ohledně osoby, která potyčku iniciovala, doby trvání incidentu, způsobu vedení šarvátky a zásahu dalšími zúčastněnými osobami. Považoval tvrzení poškozeného za vnitřně rozporná a neodpovídající znaleckému posudku vypracovanému MUDr. D. Při popisované intenzitě škrcení je běžným následkem vznik krevních podlitin, v daném případě však ošetřující lékař žádná viditelná zranění u poškozeného nekonstatoval. Ze všech úkonů poškozeného dle žalobce vyplývá jeho zjevná snaha celou záležitost zveličit a na žalobci se obohatit.
6. Dle názoru žalobce napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemělo podklad ve zjištěných skutečnostech. Považoval za nepřipustné, aby byla vina založena na jeho „nevhodném chování“, když z dokazování vyplývá, že se jednalo o konflikt zapříčiněný jednáním obou stran a správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že nelze jednoznačně prokázat pravou příčinu pádu žalobce a poškozeného na zem. Naposledy žalobce považoval odchylky ve výpovědích svědků za významné takovým způsobem, který nutně vede ke zpochybnění věrohodnosti jednotlivých svědků, a tudíž k vyloučení použití svědeckých výpovědí. Žalovaným tak došlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, neboť veškeré rozumné pochybnosti vyložil v neprospěch žalobce.

Na závěr shrnul postup žalovaného jako nezpůsobilý k vydání napadeného rozhodnutí jako takového, neboť je stížen řadou procesních pochybení. Způsob kvalifikace předmětného jednání žalobce žalovaným, resp. správním orgánem prvního stupně shledal žalobce jako „zjevný laps“ a „uchýlení se k nekalé hře“.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 15. 1. 2018, které zdejšímu soudu došlo stejného dne, navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Předně uvedl, že žaloba stojí na stejných námitkách jako původní odvolání žalobce, přičemž se s těmito žalovaný dostatečným způsobem vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru žádným způsobem neporušil zásadu *in dubio pro reo*, neboť veškeré pochybnosti byly doplněním dokazování odstraněny a spáchání daného přestupku bylo žalobci jednoznačně prokázáno. S namítanou věrohodností svědků se měly správní orgány dostatečným způsobem vypořádat ve svých rozhodnutích. Žalovaný dále považoval vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu na základě doplněného dokazování překvalifikaci posuzovaného přestupku za adekvátní. Žádná žalobcova procesní práva ani ta garantovaná Ústavou a Listinou základních práv a svobod dle žalovaného porušena nebyla a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

8. Správní orgán prvního stupně vyjádřením ze dne 27. 1. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 29. 1. 2018, sdělil, že v probíhajícím soudním řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. K tomu uvedl, že se s obsahem žaloby zásadně neztotožňuje. Důrazně se ohradil vůči tvrzení žalobce, že se měl správní orgán prvního stupně uchýlit k „nekalé hře“, a to vzhledem k tomu, jakou až „nadstandardní péči“ řízení o posuzovaném přestupku věnoval. Nebyl si vědom žádných procesních pochybení.
9. Naposledy uvedl, že žalobcem byla uložena pokuta i náklady řízení zaplacený. Při zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak budou muset již zaúčtované položky být žalobci vráceny, včetně možného příslušenství. To by mohlo vést k dalším výdajům, které by měly dopad do výdajové části rozpočtu Městské části Současně by vzhledem k § 20 přestupkového zákona hrozilo, že již zřejmě nebude další následný postup nového projednání pro zánik odpovědnosti možný.

V. Replika

10. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného podané dne 21. 2. 2018 nesouhlasil s tvrzením žalovaného a v zásadě pouze zopakoval své námitky uvedené v žalobě, kdy především znovu upozornil na účelovou selekci nejprůběhavějších částí jednotlivých výpovědí svědků ze strany žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, s cílem shledat žalobce vinným.
11. V replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení, tedy správního orgánu prvního stupně, podané dne 13. 3. 2018 uvedl, že předmětné vyjádření obsahovalo pouze souhrn názorů, pocitů a domněnek, nikoliv právně relevantních informací. Především se pozastavil nad argumentací správního orgánu prvního stupně ohledně účetních úkonů týkajících se již zaplacené pokuty a nákladů řízení a tvrzení o případném zániku odpovědnosti za přestupek. Nakonec dodal, že na podané žalobě v plném rozsahu trvá a navrhl jejímu plnému vyhovění.

VI. Ústní jednání

12. Během ústního jednání setrvali účastníci na svých tvrzeních, a to bez návrhu na doplnění dokazování nad rámec správního spisu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1

s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas.

14. V projednávaném případě podstata věci, jak vyplývá z podání účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení, spočívá posouzení toho, zda správními orgány bylo tvrzené škrcení poškozeného žalobcem prokázáno tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to při dostatečném posouzení věrohodnosti výpovědí jednotlivých svědků, poškozeného i žalobce a zhodnocení významnosti rozporů mezi těmito výpověďmi.
15. K posuzované věci krajskému soudu ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.
16. Správnímu orgánu prvního stupně byla dne 3. 5. 2016 Policií České republiky, Městské ředitelství policie Brno, Obvodní oddělení policie Brno – Bystrc (dále též „policejní orgán“), postupem podle § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním soudním řízení (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, odevzdána pod č. j. KRPB-294315-42/TČ-2015-060219 věc k projednání přestupku, spolu s přílohami tvořenými převážně zdravotnickou dokumentací, znaleckým posudkem a úředními záznamy o podaných vysvětleních. V odevzdání věci bylo uvedeno, že žalobce dne 27. 11. 2015 kolem 12:30 hod. v na ul. v bývalé sušárně panelového domu, sloužící jako kancelář SVJ, po předchozím vulgárním chování před třemi svědky (J. Š., M. V. a E. C.) bezdůvodně napadl poškozeného tím způsobem, že ho začal v místnosti škrtit, následně ho smýkl do místa dveří, kde ho povalil na zem a dále škrtil, čemuž dále zabránil svědek E. C., který žalobce odtrhl, čímž poškozenému způsobil pohmoždění zad, krční páteře, levého lokte a levé holeně, které si vyžádalo lékařské vyšetření, při útoku dále způsobil poškození brýlí poškozeného ve výši 200 Kč.
17. Součástí odevzdané věci byly mimo jiné také i) lékařská zpráva o akutním vyšetření neregistrovaného pacienta – poškozeného ze dne 27. 11. 2015, provedeném MUDr. R. H. (č. l. 36 správního spisu), ve kterém je uvedeno, že si pacient stěžoval na bolest krční páteře a na silnou bolest v jugulární jamce po škrcení, objektivně zjištěna byla pouze bolestivost při rotaci krční páteře; ii) zpráva o ambulantním vyšetření poškozeného ze dne 2. 12. 2015, provedeném MUDr. V. P. ve Fakultní nemocnici Brno, Klinika úrazové chirurgie (č. l. 37 správního spisu), ve které nebyly shledány v oblasti hlavy a páteře žádné hematomy, pouze u přechodu mezi krčními a hrudními obratli byla na pohmat bolestivá.
18. Na základě těchto i dalších poškozeným předložených lékařských zpráv a podaných vysvětleních svědků byla opatřením policejního orgánu ze dne 26. 2. 2016, č. j. KRPB-294315-27/TČ-2015-060219 (č. l. 45 správního spisu) k podání znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství přibrána znalkyně MUDr. S. D., na základě čehož znalkyně vypracovala znalecký posudek ze dne 5. 4. 2016, zapsaný ve znaleckém deníku pod č. 5358 (č. l. 46 – 82 správního spisu). Na str. 34 znaleckého posudku se znalkyně vyjadřovala ke zprávě o lékařském vyšetření provedeném MUDr. R. H., kde uvedla, že „[l]ékařka na kůži neshledala žádné zevní známky poranění.“ Znalkyně se na stejné straně vyjádřila i ke zprávě o ambulantním vyšetření provedeném MUDr. V. P., kde byla podle znalkyně „[...] popsána jen pohmatová citlivost hlavy ve spánkové krajině bez zevních známek zranění, poklepová citlivost páteře. [...] Na páteři potvrzeny pokročilé degenerativní změny na celé páteři a již dřívější nález posunu obratle na bederní páteři.“ Na základě těchto a dalších lékařských zpráv pak shrnula, že [j]ako objektivní zranění byly až dne 2. 12. 2015 popsány drobné hematomy nad okraje žeber oboustranně a na levém bérci. Stáří hematomů není v lékařské zprávě zmiňováno.“ Na str. 36 znaleckého posudku k uchopení za krk (rdoušení) uvedla, že toto „[...] nezanechalo žádné stopy, žádné oděrky, žádné krevní výrony, žádná porucha polykání, žádný chrapot, takže ani tento mechanismus nebyl nebezpečný a vážnější zranění při této intenzitě a časovém intervalu držení za krk nemohlo vzniknout.“
19. Poškozený předložil správnímu orgánu prvního stupně znalecký posudek vypracovaný dne 29. 5. 2016 MUDr. J. P., CSc., zapsaný ve znaleckém deníku pod č. 83 (č. l. 107 – 111 správního

spisu), kde k tvrzenému škrcení však není nic bližšího uvedeno, kromě konstatování na straně 3, že v období od 27. 11. 2015 do 11. 12. 2015 došlo poškozeného k: „[p]odvrtnutí krční páteře, zhmotnění hlavy s následným cervikokraniálním syndromem (bolestmi hlavy krčního původu) [...]“.

20. Na základě usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 7. 2016, č. j. 16-06952/VV, sp. zn. OVV/KPP/152-16, byla znovu ustanovena znalcem MUDr. S. D., a to pro odborné posouzení incidentu ze dne 27. 11. 2015, tedy především v reakci na znalecký posudek MUDr. J. P. a výhrady poškozeného. Znalce požadovaný posudek vypracovala dne 29. 9. 2016, zapsáno ve znaleckém deníku pod č. 5486 (č. l. 144 správního spisu), přičemž však tento neobsahoval k tvrzenému škrcení žádné vyjádření.
21. Dne 26. 7. 2016 proběhlo před správním orgánem prvního stupně ústní projednání přestupku. Před jeho konáním poškozený zaslal správnímu orgánu prvního stupně písemné vyjádření ze dne 20. 7. 2016 (č. l. 120 – 122 správního spisu), ve kterém mimo jiné uvedl, že „[...] po celou dobu mne p. H. silně škrtil, intenzita napadení byla velmi silná, kdyby p. C. [svědek – pozn. soudu] a manželka [svědkyně – pozn. soudu] nezakročili, p. H. [žalobce – pozn. soudu] by mne asi uškrtil.“ Na ústním jednání dne 26. 7. 2016 žalobce uvedl následující (č. l. 153 – 154 správního spisu): „K tomu, co ji kladeno za vinu bych chtěl uvést, že jsem p. Š. [poškozeného – pozn. soudu] v žádném případě neškrtil. [...] V ten den, kdy se incident stal, byla svolána schůze, kdy manželé Š. chtěli okopírovat materiály SVJ, což jim bylo umožněno. Při tomto následně došlo k diskuzi s p. Š. [manželkou poškozeného a svědkyní – pozn. soudu], kdy se situace vybrotila, následně jsme se vzájemně chytli, poté jsme se přesunuli 2 úkroky doleva směrem ke dveřím, tak jsme spolu spadli na zem, kdy já jsem zůstal naboře. Následně již k nám přistoupil svědek p. C., který mě se snažil odtáhnout od p. Š. [poškozeného – pozn. soudu]. K žádnému škrcení pak již nedošlo.“
22. Svědkyně a manželka poškozeného paní Ing. J. Š. na ústním jednání konaném dne 26. 7. 2016 vypověděla ve vztahu k popisu incidentu následující (č. l. 156 správního spisu – protokol o výpovědi): „[...] Dále k dotazu předsedkyně komise k upřesnění samotného napadení mohu uvést, že fyzickému kontaktu předcházelo to, že p. H. [žalobce – pozn. soudu] na mě začal křičet, byl vulgární, blížil se ke mně, vypadalo to, že mě chce napadnout, proto se zvedl můj manžel [poškozený – pozn. soudu] a vyžval ho k tomu, aby toho nechal a aby odešel z místnosti. Poté p. H. [žalobce – pozn. soudu] chytl mého manžela [poškozeného – pozn. soudu], domnívám se, že to bylo rovnou za krk a srazil ho k zemi, začal ho škrtit. Škrtil ho oběma rukama, p. H. [žalobce – pozn. soudu], manžel [poškozený – pozn. soudu] byl pod ním. Manžel [poškozený – pozn. soudu] se prát nechtěl, ležel na zemi. Měl zvednuté ruce a díval se směrem ke mně, já jsem byla asi metr od místa, kde oba leželi. Když jsem viděla, že p. V. [svědkyně – pozn. soudu] a p. C. [svědek – pozn. soudu] sedí a nic s tím nedělají, p. V. [svědkyně – pozn. soudu] navíc si něco psala a nevěnovala tomu vůbec pozornost, měla jsem snahu sama nějak zasáhnout, ale to se mi nepodařilo. P. H. [žalobce – pozn. soudu] je kus chlapa, nepodařilo se mi ho odtáhnout za opasek. Já jsem pak proto vyžvala p. C. [svědka – pozn. soudu], aby zasáhl, ten pak vstal, snažil se jim nějak domluvat a pak p. H. [žalobce – pozn. soudu] odtáhl. K dotazu uvádím, že to celé dle mého odhadu trvalo několik minut. Řekla bych, že po celou dobu probíhalo to škrcení, bylo to silné a hodně intenzivní.“
23. Svědkyně paní M. V. na ústním jednání ze dne 26. 7. 2016 vypověděla k posuzované potyčce následující (č. l. 161 správního spisu – protokol o výpovědi): „[...] Asi mezi 12:00 a 12:30 hod. se p. H. [žalobce – pozn. soudu] vrátil do jednacích místností, protože byly otevřené dveře do chodby a slyšel nás, tak se zastavil a mezi dveřmi řekl něco ve smyslu, že ještě nejsme hotoví. Na to p. Š. [poškozený – pozn. soudu] řekl „nezdržuj, nezdržuj“. Mezi tím si mezi sebou něco řekli i p. Š. [svědkyně – pozn. soudu] a p. H. [žalobce – pozn. soudu], proběhla nějaká krátká rozmluva, ale obsah toho přesně nevím, nebylo to ale nijak rozrušené, vulgární, to ne. Pak jsem uslyšela vrznutí židle, zvedla jsem oči a viděla jsem p. Š. [poškozeného – pozn. soudu], který se zvedl ze židle a zvedl ruku proti p. H. [žalobci – pozn. soudu] a druhou rukou ho asi držel za oděv. Pak ho pustil, k úderu nedošlo. Pak si asi něco řekli, vyšli směrem ke dveřím, chytli se oba nějak v horní polovině těla a pak se svezli po stěně dolů na zem. Zůstali ležet na zemi, naboře byl p. H. [žalobce – pozn. soudu], pod ním p. Š. [poškozený – pozn. soudu]. Myslím, že p. H. [žalobce – pozn. soudu] nad p. Š. [poškozeným – pozn. soudu] neklečel, byli v chodbičce o šířce asi 90

cm. [...] Když jsem to viděla, požádala jsem p. C. [svědka – pozn. soudu], aby nějak zasáhl, aby šel mezi ně, měla jsem strach, aby se nějak nepotloukli. On za nimi šel, stál ve dveřích, takže jsem přesně neviděla přes něj, jak zakročil, asi je nějak roztrhl nebo ani možná ne, to nevím. Byla to asi 1 – 2 minuty. [...] Ty zápisy sepsala p. Š. [svědkyně a manželka poškozeného – pozn. soudu], já jsem se k tomu nevyjadřovala, protože jsem neviděla za dveřmi to údajné škrcení, protože jsem u tobo nebyla, tak jsem nemohla napsat, že s tím souhlasím, napsala jsem proto, že jsem byla přítomna. Kdybych u dveří viděla škrcení, musela bych napsat, že s tím souhlasím, ale já jsem ten úkon neviděla. [...] K upřesňujícímu dotazu uvádím, že když H. [žalobce – pozn. soudu] s Š. [poškozený – pozn. soudu] leželi na zemi, do obličeje jsem jim neviděla, viděla jsem, jak leželi, prostřední část oblečeného těla. Seděla jsem stranou od dveří asi 1,5 m a 1 m do boku.“

24. Na ústním jednání konaném dne 25. 10. 2016 svědek E. C. k posuzované věci uvedl následující (č. l. 166 správního spisu – protokol o výpovědi): „[...] Po zhruba 2 hod. se p. H. [žalobce – pozn. soudu] na místo vrátil a opět pokračovala slovní potyčka, která posléze eskalovala. Po nějakých slovních výrocích p. H. [žalobce – pozn. soudu] se p. Š. [poškozený – pozn. soudu], který seděl vedle mě, razantně vztyčil a pak se oba začali fyzicky potýkat. P. H. [žalobce – pozn. soudu] v ten okamžik stál, byli od sebe asi 2 m, šli proti sobě a myslím, že se začali oba potýkat současně. Chytili se nejdříve za oděv, já jsem v tu chvíli seděl, takže jsem si nevšiml, jestli stihl někdo z nich udeřit nějakým úderem. Poté se drželi jako pod krkem a zápolili spolu v prostoru polic (bývalá vinotéka), následně se ve společném vzájemném držení asi 2-3x otočili a přesouvali se při tom směrem ke dveřím z místnosti. Tam potom upadli na zem, kdy p. Š. [poškozený – pozn. soudu] byl dole a p. H. [žalobce – pozn. soudu] nahoře. K dotazu uvádím, že spíš zakopli, nebylo vidět, že by někdo tomu druhému podrazil nobu. [...] Já jsem chvíli čekal, až se oba vysílí, pak mě už vyžínala myslím p. V. [svědkyně – pozn. soudu] a p. Š. [svědkyně a manželka poškozeného] k zákroku, tak jsem k nim tedy přistoupil. Z bližšího pohledu jsem viděl, že p. Š. [poškozený – pozn. soudu] se snažil nějak bránit a p. H. [žalobce – pozn. soudu] ho škrtit. Já jsem na ně nejdříve zařval, p. Š. [poškozený – pozn. soudu] se přestal bránit a já jsem pak popadl p. H. [žalobce – pozn. soudu] za paže a snažil jsem se ho odtáhnout.“ Na otázku žalobce ohledně toho, co odpověděl bezprostředně na otázku po incidentu, kdo koho napadl, svědek pan E. C. uvedl, že „[t]ehdy jsem vám řekl, že to byl p. Š. [poškozený – pozn. soudu]. K tomu bych ale chtěl dodat, že kdyby se mě takto zeptal ve stejné chvíli p. Š. [poškozený – pozn. soudu], jemu bych řekl, že to byl p. H. [žalobce – pozn. soudu]. Chtěl jsem totiž situaci zklidnit.“ Na otázku žalobce, zda viděl škrcení, svědek pan E. C. odpověděl: „Ano, to škrcení jsem viděl.“
25. Poškozený na ústním jednání ze dne 25. 10. 2016 uvedl, že své vyjádření připravil v písemné podobě a nechal jej založit do správního spisu (č. l. 168 - 170). V něm mimo jiné uvedl, že svědkyně V. je podjatá osoba a koná a vypovídá ve svém osobním zájmu. K incidentu mimo jiné doplnil, že „[o]kamžitě po dopadu na zem mě útočník [žalobce – pozn. soudu] uchopil již oběma rukama za krk a s palci vpředu mě začal škrtit. Že mě silně a záměrně škrtí, jsem si uvědomil, odhaduji, po cca 1 minutě. Uvědomoval jsem si ve výrazu obličeje útočníka [žalobce – pozn. soudu] jeho zájem mi ublížit a také, že další škrcení nemusím přežít. Rukama jsem mával do stran a dával najevo žádost o pomoc. Nechtěl jsem se prát a nepral jsem se. Tato fáze mohla trvat cca 30 s až další minutu.“
26. Správní orgán prvního stupně vydal dne 9. 11. 2016 rozhodnutí č. j. 16-06952/VV, sp. zn. OVV/KPP/152-16 (dále jen „původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, kterého se dopustil tím, že dne 27. 11. 2015 kolem 12:30 hod. v na ul. v bývalé sušárně panelového domu, sloužící jako kancelář SVJ, po předchozí slovní potyčce úmyslně fyzicky napadl poškozeného tak, že ho držel za oděv, následně ho smýkl do místa dveří, kde ho povalil na zem, sám spadl na něho a na zemi ho škrtit, čímž poškozenému způsobil drobnou újmu na zdraví – pohmoždění zad, krční páteře, levého lokte a levé holeně, které si vyžádalo lékařské ošetření, za což žalobci uložil pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ne výši 2.500 Kč. Poškozeného s jeho uplatňovaným nárokem na náhradu škody na majetku, vč. škody na zdraví a nemajetkové újmy, odkázal na soud v rámci občanského soudního řízení.

27. Žalobce podal v zákonné lhůtě dne 22. 12. 2016 proti původnímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu prvního stupně dne 11. 1. 2017 zástupkyně žalobce doplnila. Odvolání bylo odůvodněno především zněním znaleckých posudků, které neodpovídalo zjištěnému skutkovému stavu správním orgánem prvního stupně a tvrzeným porušením zásady *in dubio pro reo*, kdy ve výpovědích svědků žalobce shledal značné nedostatky a závažné rozpory.
28. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 2. 2017, č. j. MMB/0073031/2017, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0028512/2017 zrušil původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátil k novému projednání. Odůvodnění původního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle žalovaného zásadním způsobem neodpovídalo tomu, z čeho byl žalobce uznán vinným, přičemž za prokázanou považoval jedinou část jednání žalobce, a to škrcení poškozeného. Neztotožnil se s námitkou žalobce, že v řízení došlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, ale k porušení zásady materiální pravdy. Zavázal tak správní orgán prvního stupně k provedení veškerých relevantních důkazů ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti. Pakliže je to možné, měl odstranit opětovným výsledkem svědků pochybnosti o průběhu fyzického konfliktu mezi účastníky a výslovně se vypořádat s věrohodností svědkyně Vavříkové.
29. Dne 25. 4. 2017 proběhlo u správního orgánu prvního stupně další ústní jednání, ze kterého byl pořízen protokol, č. j. 16-06952/VV, sp. zn. OVV/KPP/152-16 obsahující svědecké výpovědi.
30. Svědkyně paní M. V. na tomto jednání vypověděla k posuzované potyčce následující (č. l. 270 správního spisu): „[...] *V tu chvíli do místnosti vstoupil p. H. [žalobce – pozn. soudu] a zeptal se, jestli jsme ještě neskončili, řekl něco ve smyslu, že ještě nejsme hotovi. Na to slovně reagoval p. Š. [poškozený – pozn. soudu] slovy „Nezdržuj, Nezdržuj!“ P. H. [žalobce – pozn. soudu] na to řekl něco ve smyslu, že neví, kdo koho zdržuje. Pak p. H. [žalobce – pozn. soudu] řekl ještě něco směrem k p. Š. [svědkyni a manželce poškozeného – pozn. soudu], co si řekli, to nevím, protože jsem tomu nevěnovala při své práci pozornost. Pak najednou jsem slyšela zavrzání židle, zvedla jsem oči a viděla jsem, že p. Š. [poškozený – pozn. soudu] se prudce zvedl ze židle a šel s rukou zvednutou směrem k p. H. [žalobci – pozn. soudu]. Byly to asi 2 kroky, pak ho ale přímo neubodil tou rukou. Následně si možná něco řekli, to přesně nevím, stáli oba naproti sobě a chytli se rukama, udělali společně asi 2 kroky směrem ke dveřím. To už byli mezi dveřmi, nevím přesně, jestli se nějak stočili, jakoby šli směrem ven z chodbičky a pak se najednou sesunuli k zemi, zřejmě po stěně, kterou měli v cestě. Je to stísněný prostor. Pak už byli spolu na zemi, dole ležel p. Š. [poškozený – pozn. soudu], nad ním p. H. [žalobce – pozn. soudu], viděla jsem spíš jen obrys p. H. [žalobce – pozn. soudu] a část jeho oděvu. Já jsem seděla u stolu, přede mnou byl stůl a kopírka a také si tam stoupla p. Š. [svědkyně a manželka poškozeného – pozn. soudu], takže jsem na ně na zemi přímo neviděla. Vedle mě seděl p. C. [svědek – pozn. soudu] a já jsem ho požádala, aby nějak zakročil, aby šel mezi ně. Měla jsem obavu, aby se nějak nedobili. P. C. [svědek – pozn. soudu] se zvedl, udělal směrem k nim asi 3 kroky a nějakým způsobem je od sebe oddělil. Jak to dělal, to jsem opět přes ty osoby a věci neviděla. Neviděla jsem také, že by někdo z nich kladl zásahu odpor. [...] K dotazu komise uvádím, že s p. H. [žalobcem – pozn. soudu] nemám žádný ať už pozitivní nebo negativní vztah, bydlíme spolu v době 30 let jako sousedé, vztah máme normální, máme k sobě úctu. Co se týče p. Š., vážila jsem si ho mnoho roků jako odborníka, vzdělaného člověka, v poslední době se situace změnila. [...] Jsou to tvrdé konflikty, skončili jsme až na PCR, p. Š. mi způsobil velké psychické trauma i zdravotní problémy, které řeším.“ K dotazu právního zástupce žalobce uvedla: „Za krk se nezdržel.“*
31. Na předmětném ústním jednání svědek E. C. k posuzované věci uvedl následující (č. l. 271 správního spisu): „[...] P. H. [žalobce – pozn. soudu] vstoupil do místnosti, začala tam v podstatě slovní roztržka s p. Š. [poškozeným – pozn. soudu] i p. Š. [svědkyně a manželka poškozeného – pozn. soudu]. Hádali se navzájem, ze strany p. H. [žalobce – pozn. soudu] to nebylo úplně slušné, padaly tam i nějaké vulgární výrazy. Následně se zvednul ze židle p. Š. [poškozený – pozn. soudu], bylo to reakcí na to, jak slovní roztržka gradovala a reagoval tak myslím na nějakou slovní invektivu p. H. [žalobce – pozn. soudu] směřovanou na p. Š. [svědkyni a manželku poškozeného – pozn. soudu]. P. H. [žalobce –

pozn. soudu] *stál asi v půlce místnosti, p. Š. [poškozený – pozn. soudu] to měl k němu asi 1 m, dostali se k sobě a pak už to bylo velmi rychlé. Nedokážu říci, kdo koho chytl, drželi se vzájemně, úchopy směřovaly na ruce, myslím, že na horní část těla, kopy jsem neviděl. Pak se přetlačovali, pohybovali se při tom směrem ke dveřím a následně než se dostali ke dveřím, tak upadli na zem. Byla tam ještě umístěná vinotéka, chodbička za dveřmi není tak velká, aby se tam vešli oba. Myslím, že na zem upadli ještě před dveřmi do chodbičky. K dotazu komise nedokážu říci konkrétněji důvod jejich pádu na zem, zda nějak zakopli nebo došlo k podražení nobou, nemohu říci, kdo případně koho mohl podrazit, to nemohu říci. Na noby jsem přes stůl neviděl. Pokud jsem konkrétně tážán, tak jsem neviděl před jejich pádem na zem žádný konkrétní impuls, který by vedl k tomu pádu. Myslím, že v tu chvíli se nějak blásitě neprojevovali. Já jsem přemýšlel, jestli mám nějak zakročit, p. Š. [svědkyně a manželka poškozeného – pozn. soudu] mě žádala, abych zakročil. Já jsem se tedy zvedl, viděl jsem na zemi ležet p. Š. [poškozeného – pozn. soudu] a nad ním byl p. H. [žalobce – pozn. soudu]. Oni zápolili na zemi, viděl jsem, jak p. H. [žalobce – pozn. soudu] drží p. Š. [poškozeného – pozn. soudu] oběma rukama v oblasti krku, snažil se ho škrtnout, p. Š. [poškozený – pozn. soudu] se aktivně bránil, snažil se od sebe odtlačovat od sebe. Nejdřív jsem zakřičel, ať toho nechají, na to p. Š. [poškozený – pozn. soudu] se přestal bránit, já jsem chytl p. H. [žalobce – pozn. soudu] a odtáhl jsem ho. P. H. [žalobce – pozn. soudu] se tomu aktivně nebránil. [...] K dotazu komise uvádím, že v domě bydlím asi s 10 letou přestávkou asi 30 let. V dospělosti zde bydlím 14 let. Mé vztahy k oběma účastníkům incidentu jsou neutrální.“*

32. Svědkyně a manželka poškozeného paní Ing. J. Š. na ústním jednání konaném dne 25. 4. 2017 vypověděla následující (č. l. 272 správního spisu): „[...] V místnosti šel [žalobce – pozn. soudu] směrem ke mně, vztahoval směrem ke mně ruku, křičel „Ty, ty, ty!“ a blížil se ke mně. Pak došlo z jeho strany ke slovnímu napadení směrem ke mně i k manželovi [poškozenému – pozn. soudu]. Když to vypadalo, že by mě snad napadl, manžel [poškozený – pozn. soudu] se zvednul ze židle a křičel na něho „A dost!“ Když to viděl p. H. [žalobce – pozn. soudu], otočil se ode mě směrem k manželovi [poškozenému – pozn. soudu], uchopil ho rukama někde v oblasti ramen nebo krku, už přesně nevím, ruce měl naboře. Manžel [poškozený – pozn. soudu] se tomu nijak nebránil, protože nějaký incident jsme očekávali, nedržel ho. P. H. [žalobce – pozn. soudu] tím úchopem manžela smýkl na zárubeň dveří a následně ho shodil na zem. [...] Následně tedy manžel [poškozený – pozn. soudu] byl p. H. [žalobcem – pozn. soudu] shožen na zem, pak p. H. [žalobce – pozn. soudu] byl nad ním. Viděla jsem, že ho p. H. [žalobce – pozn. soudu] škrtí, manžel [poškozený – pozn. soudu] měl ruce zvednuté a díval se směrem na mě, dával mi najevo, že mám něco udělat. [...] Proto jsem požádala p. C. [svědka – pozn. soudu], aby zasáhl. On si v tu chvíli brál s mobilem. Po chvíli pak k nim přistoupil a p. H. [žalobce – pozn. soudu] odtáhl. K dotazu uvádím, že od okamžiku pádu na zem do momentu, kdy p. H. [žalobce – pozn. soudu] byl odtážen p. C. [svědkem – pozn. soudu] to mohlo trvat dle mého odhadu asi 1 – 2 minuty.“
33. Správní orgán prvního stupně na základě doplnění dokazování vydal dne 22. 5. 2017 nové, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, kterého se dopustil tím, že dne 27. 11. 2015 kolem 12:30 hod. v na ul. v bývalé sušárně panelového domu, sloužící jako kancelář SVJ, po předchozí vzájemné slovní a fyzické potyčce a společném pádu na zem úmyslně fyzicky napadl poškozeného tak, že ho na zemi ho škrtil, aniž mu tím způsobil prokazatelnou újmu na zdraví, za což žalobci uložil pokutu ve výši 1.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ne výši 1.500 Kč. Poškozeného s jeho uplatňovaným nárokem na náhradu škody na majetku, vč. škody na zdraví a nemajetkové újmy, odkázal na soud v rámci občanského soudního řízení.
34. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 20. 6. 2017 prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, kde namítal, že k tvrzenému škrcení nedošlo a odkazoval na znalecký posudek vypracovaný MUDr. S. D. dne 29. 9. 2016, a na rozpory ve svědeckých výpovědích i vyjádření poškozeného a obecně se jeho odvolací námitky shodovaly námitkami uplatněnými v posuzované žalobě.
35. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal i poškozený, a to dne 21. 6. 2017, resp. 26. 6. 2017.

36. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. K námitkám žalobce uvedl, že se jak žalobce, tak poškozený k incidentu dostatečně vyjádřili, vypořádal se s namítanou věrohodností svědků, označil provedené dokazování před správním orgánem prvního stupně za rozsáhlé a označil překvalifikování věci z úmyslného narušení občanského soužití drobným ublížením na zdraví na jiné hrubé jednání v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za dostatečným způsobem zdůvodněné, kdy žalobci i poškozenému byla poskytnuta možnost se k tomuto vyjádřit.
37. Z výše uvedených důvodů žalovaný rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce i poškozeného zamítl.
38. Soud přistoupil k obsáhlému shrnutí správního spisu proto, že jednotlivé žalobní námitky směřují téměř výlučně proti dostatečnosti zjištění skutkového stavu, a to zejména z důvodu rozpornosti jednotlivých výpovědí, z čehož podle žalobce vyplývá nutnost aplikovat na věc zásadu *v pochybnostech ve prospěch obviněného*. Soud se zcela ztotožňuje se žalobcem v tom, že jednotlivé výpovědi jsou značně rozporné a že zdravotní dokumentace předložená poškozeným neprokazuje stopy škrcení. Přesto soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.
39. Jak soud konstatoval při ústním jednání, v posuzované věci má za prokázané, že vznikl konflikt mezi p. Š. a žalobcem, který konečně potvrdil i sám žalobce ve svém vyjádření u ústního jednání. Sporná je ovšem intenzita tohoto konfliktu.
40. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány zabývaly až konečnou fází konfliktu, kdy měl žalobce p. Š. škrtit v pozici na p. Š. Svědkyně V. tuto část konfliktu neviděla (nicméně vypověděla, že konflikt inicioval výpad poškozeného). Svědkyně Š. je pro soud s ohledem na vztah s poškozeným nevěrohodná, nadto její výpověď, že útok trval několik minut je v rozporu s ostatními výpověďmi a reálně i v rozporu s lékařskými zprávami a znaleckými posudky, neboť několikaminutové škrcení by muselo zanechat stopy na krku poškozeného (ty však byly vyloučeny). Výpověď poškozeného soud taktéž nepovažuje za věrohodnou, neboť se jedná o účastníka konfliktu, u něhož má soud vážné pochybnosti, že se jednalo pouze a jediné o pasivní oběť žalobce (jak se snaží naznačit jak poškozený, tak svědkyně Š.).
41. Jediným hodnověrným svědkem je proto pro soud p. C. O hodnověrnosti svědka je soud přesvědčen s ohledem na to, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by měl vztah ke kterékoliv straně konfliktu, a o průběhu konfliktu vypovídal třikrát v různých časových odstupech zcela konzistentně. Jeho roli v konfliktu obou mužů popisují shodně i ostatní svědci.
42. Pokud soud ještě jednou zrekapituluje verze svědka C., tak do úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 1. 2. 2016 uvedl, že „... *když spadli, tak pan Š. byl na zemi a pan H. na něm a škrtil ho rukama. Proto jsem ho za ty ruce chytl, zařval jsem na ně, že se chovají jako kluci v páté třídě. H. jsem odtáhl.*“; na ústním jednání konaném dne 25. 10. 2016 uvedl, že „[j]á jsem chvíli čekal, až se oba vysílí, pak mě už vyžývala myslím p. V. a p. Š. k zákeru, tak jsem k nim tedy přistoupil. Z bližšího pohledu jsem viděl, že p. Š. se snažil nějak bránit a p. H. ho škrtil. Já jsem na ně nejdříve zařval, p. Š. se přestal bránit a já jsem pak popadl p. H. za paže a snažil jsem se ho odtáhnout.“, na otázku žalobce odpověděl: „*Ano, to škrcení jsem viděl.*“; a následně na ústním jednání konaném dne 25. 4. 2017 uvedl, že „[o]ni zápolili na zemi, viděl jsem, jak p. H. drží p. Š. oběma rukama v oblasti krku, snažil se ho škrtit, p. Š. se aktivně bránil, snažil se od sebe odtlačovat od sebe. Nejdřív jsem zakřičel, ať toho nechají, na to p. Š. se přestal aktivně bránit, já jsem chytl p. H. a odtáhl jsem ho.“
43. Z uvedených výpovědí svědka C. je patrné, že jeho verze skutkového děje je shodná bez ohledu na to, kdy vypovídal. Shodně uvádí, že p. H. škrtil poškozeného, příp. ho držel oběma rukama v oblasti krku. Shodně uvádí, že na oba muže zakřičel. Shodně uvádí, že žalobce odtáhl.
44. Ze samotné skutkové věty výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že o dni a čase konfliktu (*dne 27. 11. 2015 kolem 12:30 hod.*) ani o místě (*v na ul. v bývalé*

sušárně panelového domu, sloužící jako kancelář SVJ) není sporu; sporné není ani to, že ke konfliktu došlo *po předchozí vzájemné slovní a fyzické potyčce a společném pádu na zem* [soud k tomuto nutně musí konstatovat, že zůstává s podivem, proč se správní orgány zabývaly pouze jednáním žalobce v druhé části konfliktu a nikoliv vzájemným jednáním obou mužů v první části konfliktu, a to za situace, kdy nakonec bylo přestupkové jednání kvalifikováno jako přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, tj. jiné hrubé jednání]; a ve zbytku skutkové věty má soud na základě výpovědi svědka C. za prokázané, že žalobce *úmyslně fyzicky napadl poškozeného tak, že ho na zemi ho škerčil*, a zároveň podle lékařských zpráv k tomu došlo, *aniž mu tím způsobil prokazatelnou újmu na zdraví*.

45. Skutečnost, že k jednání došlo *úmyslně*, jednoznačně vyplývá z postavení, ve kterém se oba muži nacházeli v okamžiku, kdy je svědek C. odtrhával. Z jeho výpovědi je patrné, že jednání trvalo určitou dobu a že poškozený Š. se v pozici na zádech na zemi bránil. Soud si nedovede představit, jak by mohlo dojít k tomu, že po určitou dobu bude jedna osoba držet v rámci fyzického konfliktu jinou osobu v oblasti krku nedbalostně při aktivním odporu druhé osoby. Z popisu celého incidentu lze dovodit, že oba muži se úmyslně vzájemně slovně i fyzicky napadali a soud proto nemá pochybnosti o tom, že i konečná fáze konfliktu byla ze strany žalobce jednoznačně úmyslná směřující k fyzickému napadení poškozeného, byť žalobce možná vnímal intenzitu svého sjednání jako spíše nižší. To však není rozhodující.
46. O tom, že se jednalo o konflikt probíhající *fyzicky*, není na základě všech svědeckých výpovědí žádná pochybnost.
47. Závěr, že to byl v konečné fázi konfliktu právě žalobce, kdo *napadl poškozeného*, je taktéž podepřen výpovědí svědka C., který konstantně tvrdí, že to byl právě poškozený, kdo se aktivně bránil útoku žalobce.
48. Jedinou spornou otázkou proto z pohledu soudu v případě skutkové věty zůstává formulace, že poškozený byl napaden *tak, že ho na zemi ho škerčil* žalobce. Podle názoru soudu se jedná o zjednodušující formulaci správního orgánu, která vyplývá ze svědectví svědka C. Škrčení prostřednictvím chvatů rukou na krku lze jistě definovat tak, že útočník prostřednictvím rukou, kterými svírá krk oběti, vyvine tlak na dýchací cesty, který vede k omezení přísunu vzduchu do plic oběti, resp. vyvine tlak na tepny a cévy v oblasti krku. Prvním znakem proto je, že se jedná o situaci, kdy útočník svírá krk oběti rukama. Je zároveň zřejmé, že svědek nemusí být vždy schopen odhadnout, jaký tlak na krk oběti (dýchací cesty, tepny a cévy) útočník vyvine.
49. V nyní projednávané věci svědek C. konzistentně tvrdí, že viděl škrčení poškozeného ze strany žalobce, příp. v poslední výpovědi držení poškozeného oběma rukama v oblasti krku. Podle názoru soudu s ohledem na to, že ze zdravotní dokumentace vyplývá, že na krku poškozeného se nenachází stopy po škrčení, což se projevilo v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v napadeném rozhodnutí formulací „*škerčil, aniž mu tím způsobil prokazatelnou újmu na zdraví*“, by bylo vhodnější, aby správní orgány užily formulace např. držel poškozeného pod krkem, příp. svíral poškozeného v oblasti krku, držel ho za krk apod., nicméně formulace „*škerčil, aniž mu tím způsobil prokazatelnou újmu na zdraví*“ s ohledem na prokázaný skutkový stav je srozumitelná a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí toliko pro formulační úpravu výroku by bylo zhola zbytečné.
50. S ohledem na uvedené má soud za prokázané, že skutková věta rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.
51. Co se týká právní kvalifikace jednání žalobce, tak v jeho jednání spatřovaly správní orgány přestupek dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle kterého se přestupku dopustí ten, kdo *úmyslně naruší občanské soužití* vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo *jiným hrubým jednáním*.

52. Podle názoru soudu došlo ze strany správních orgánů ke správné právní kvalifikaci, když úmysl má soud na základě shora uvedeného za prokázaný, narušení občanského soužití taktéž a zahrnutí jednání žalobce pod sběrný pojem *jiné hrubé jednání* je s ohledem na neprokázání fyzické újmy poškozenému taktéž v souladu se zákonem.
53. S ohledem na shora uvedené soud již jen stručně k jednotlivým námitkám soud uvádí následující.
54. V případě první námitky, ve které brojil žalobce proti rozpornosti výpovědí jednotlivých svědků, dospěl soud k závěru, že tyto výpovědi jsou sice skutečně rozporné, nicméně, jak vyplývá z uvedeného, není pro posouzení jednání žalobce podstatné, kdo byl iniciátorem konfliktu, neboť jak soud dovodil, úmyslné fyzické napadení poškozeného ve fázi konfliktu po pádu je prokázáno závěry výpovědi svědka C. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že z výpovědi není jasné, jakým způsobem by mělo dojít k poškození brýlí a poranění obličeje žalobce, nicméně poranění žalobce a poškození jeho brýlí mělo být správními orgány řešeno při přezkoumání možnosti postihu p. Š. za případný přestupek. Soud však v tomto řízení, při přezkoumání rozhodnutí o přestupku žalobce, není oprávněn posuzovat to, zda proti p. Š. mělo nebo nemělo být zahájeno řízení o přestupku ani předjímat jeho výsledek.
55. V rámci druhé námitky brojil žalobce proti tomu, že tvrzení poškozeného jsou vnitřně rozporná, zejména s ohledem na absenci stop po škrčení. K tomu se soud taktéž vyjádřil výše. Absence stop škrčení taktéž nemůže zvrátit výpověď svědka C., který opakovaně uvedl, že žalobce poškozeného škrtil, resp. měl ruce kolem jeho krku.
56. Jestliže ve třetí námitce namítal, že rozhodnutí nemají podklad ve zjištěných skutečnostech zejména v souvislosti se založením viny žalobce na dle komise "nevhodném chování", tak ani tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou. Skutečně se lze na základě provedených výpovědí domnívat, že se jednalo o konflikt, který byl zapříčiněn jednáním obou stran a jejich vzájemnou konfrontací, nicméně vyústění konfliktu v situaci, kdy poškozený ležel na zádech po vzájemném pádu a žalovaný ho svíral v oblasti krku, je jasně prokazované výpovědí svědka C. Iniciace konfliktu tedy skutečně mohla mít příčinu v chování obou stran, avšak pokračování konfliktu po pádu na zem útokem na poškozeného lze přičítat pouze žalobci.
57. Důvodnou neshledal soud ani závěrečnou námitku porušení zásady *in dubio pro reo*, neboť pochybnosti o povaze konfliktu jsou rozptýleny svědectvím svědka C. Rekvalifikaci jednání žalobce na sběrnou kategorii „jiné hrubé jednání“ nepovažuje soud za lapsus správního orgánu, neboť tato kvalifikace přestupku pod sběrnou podstatu byla provedena s ohledem na absenci prokázaného zranění poškozeného, jak soud uvedl výše.

VIII. Shrnutí a náklady řízení

58. S ohledem na to, že žádnou z uplatněných žalobních námitek neshledal soud jako důvodnou, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
59. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
60. O nákladech osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud dle ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Soud ve věci osobě

zúčastněné na řízení žádné povinnosti neukládal, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, zároveň soud ve věci ani neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení:

61. Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 22. března 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.